

Arrest

nr. 281217 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaten ANDRIEN Dominique en PAQUOT Joséphine
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die loco advocaat D. ANDRIEN en J. PAQUOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat B. T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrakenonderzoek leert dat verzoeker op 20 april 2021 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Italiaanse overheden.

1.3. Op 12 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 17 oktober 2022 een verzoek tot terugname aan de Italiaanse overheden. De Italiaanse overheden stemmen op 27 oktober 2022 in met dit verzoek, op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 7 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zogenaamde overdrachtsbesluit aan Italië is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

Naam: [A.K.]

Voornaam: [A.K.O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ethiopië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.K., A.K.O.] verder de betrokkene, die staatsburger van Ethiopië verklaart te zijn, diende op 07.10.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor.

Zijn vingerafdraken werden genomen en vergeleken met de vingerafdraken die krachtens artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdraken van de betrokkene op 20.04.2021 werden genomen in Italië vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd gehoord op 12.10.2022. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat.

De betrokkene stelt dat hij Ethiopië in november 2020 verliet. Via Soedan kwam de betrokkene in december 2020 in Libië aan. In april 2021 verliet hij Libië om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te komen via Italië. De betrokkene stelt dat bij aankomst op het eiland Lampedusa zijn vingerafdraken werden genomen en dat hij vervolgens werd overgebracht naar Milaan. Na een verblijf van 50 dagen verliet de betrokkene Italië en trok via Frankrijk naar België waar hij naar eigen zeggen eind mei 2021 aankwam.

Op 17.10.2022 werden de Italiaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 27.10.2022 stemden ze daar met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan Malpensa.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (“Ghezelbash”) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een

verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt toe dat in Italië enkel zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij geen internationale bescherming vroeg.

Hieromtrent merken we op dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Italië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Italië.

De betrokkene werd op 08.09.2021 in België aangetroffen. Daarbij werden zijn vingerafdrukken niet vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Artikel 24(2) van Verordening 604/2013 stelt dat een lidstaat in een dergelijke situatie kan besluiten over te gaan tot een raadpleging van het Eurodac-systeem overeenkomstig artikel 17 van Verordening 603/2013. Een lidstaat is in een dergelijke situatie niet gehouden tot een raadpleging. Voorafgaand aan zijn verzoek in België diende de betrokkene in Italië een verzoek om internationale bescherming in. Hij reisde via Frankrijk van Italië door naar België, verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een andere lidstaat werd verstrekt.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Italië erkende verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijk ontegensprekelijk toekomt aan Italië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat België een goed land is. Het respecteert vluchtelingen en is gastvrij. Hij uit verzet tegen een overdracht aan de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen rechten had en er niet genoeg onderdak is.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de betrokkene zijn verklaring dat hij in Italië geen rechten had niet nader duidt. Verder wensen we er op te wijzen dat de betrokkene zelf aangeeft dat hij te kort in Italië verbleef om de situatie te kunnen beoordelen. Hij verklaart hieromtrent het volgende : 'Ik had er geen rechten, er is niet genoeg onderdak. Ik was er niet voldoende tijd om er een oordeel over te hebben' (vraag 39 van het verhoor dd. 12.10.2022).

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof stelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers om internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het bovenvermelde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...").

De Italiaanse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene en zullen de betrokkene terugnemen. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene opnieuw toegang zullen verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dit in de fase waarin deze zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Italië.

De Italiaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het in juni 2021 geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove en Maria Cristina Romano, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2021 Update", laatste update op 20.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-IT_2021update.pdf), het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>) en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" (Bern, 21.01.2020, <https://www.osar.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>).

Een verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt.

Het AIDA-rapport maakt melding van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2020 and 2021", pagina 49). Deze belemmeringen kunnen bestaan uit een moeilijke toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campanië) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Sicilië, Campanië...). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd en pas na de formele registratie opvang wordt verstrekt. Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 79).

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede ("The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks", pagina 24).

We wensen te benadrukken dat bovenvermelde omstandigheden reeds werden becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" ("Country Report : Italy – 2017 update", pagina 26 e.v.), van "Swiss Refugee Council" ("Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", augustus 2016, pagina's 23 en 24) en van "Swiss Refugee Council" en "Danish Refugee Council" ("Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017). Desalniettemin oordeelde het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden vergeleken met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België en de algemene toestand op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië overdrachten aan Italië niet in de weg staat (§19 : "The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Ali and Others v. Switzerland and Italy (dec.), no. 30474/14, § 33, 4 October 2016)"). Gelet op het feit dat de door de betrokkene aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM zijn we van oordeel dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek ('Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken', pagina 79). In geval de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in Italië en de behandeling van zijn verzoek vanwege zijn verdwijnen werd opgeschort kan de verzoeker vragen opnieuw te worden gehoord op voorwaarde dat nog geen 12 maanden verstreken sinds de opschorting (In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).⁴²³ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure', pagina 79). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 28 van Richtlijn 2013/32/EU van 26.06.2013.

De betrokkene diende reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië in, werd derhalve reeds als verzoeker geregistreerd en kreeg reeds toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties opnieuw de fasen van aanmelding en formele registratie zal dienen te doorlopen en dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene verklaart tijdens het verhoor dd. 12.10.2022 dat hij eerst op Lampedusa en vervolgens in Milaan verbleef. Hij stelt dat hij in een soort van kamp verbleef (cfr. vraag 42. Van het verhoor dd. 12.10.2022).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In een antwoord aan de organisatie 'Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione' (ASGI) stelde het Ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2022 dat aan Italië overgedragen personen onder dezelfde voorwaarden als andere verzoekers toegang krijgen tot de opvangstructuren ('Replying on 3 March 2022 to the ASGI's information request, the Ministry of Interior informed that "Dublin returnees access the accommodation system at the same conditions than the other asylum seekers', pagina 77).

We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in januari 2019 bepaalde dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en reeds internationale bescherming vroegen in Italië door de bevoegde diensten van de prefecturen zullen worden overgebracht van de luchthaven van aankomst naar de provincie waar het verzoek werd ingediend ('The Ministry of Interior Circular of 14 January 2019 specified that Dublin returnees who had already applied for asylum prior to leaving Italy should be transferred by the competent Prefecture from the airport of arrival to the province where their application was lodged', pagina 77).

De auteurs merken op dat het Ministerie wel niet uitlegt hoe de prefecturen die overdracht dan concreet dienen te faciliteren en dat dit een potentieel obstakel kan vormen wat toegang tot de procedure betreft gezien de meeste overdrachten volgend op 'stilzwijgende' akkoorden via de luchthavens van Roma-Fiumicino of Milaan-Malpensa worden voltrokken ('The circular does not clarify how the prefectures should facilitate the transfer of the asylum seeker. This circumstance may externally expose the Dublin returnee to face, on its own, the obstacles placed in front of some Questure for the access to the asylum procedure', pagina 78).

De betrokkene vroeg internationale bescherming in Cremona, een stad in de gelijknamige Noord-Italiaanse provincie (regio Lombardije). De Italiaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan Malpensa die op een honderdtal kilometer van Cremona ligt. De terugkeer naar de plaats waar de procedure werd aangevat en de betrokkene opvang werd verstrekt kan bezwaarlijk onoverkomelijk worden geacht.

Verder wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat op de grootste luchthavens bijstand wordt verleend aan overgedragen personen door coöperatieve organisaties te weten 'Cooperativa ITC' op de luchthaven van Roma-Fiumicino, en de 'Cooperativa Ballafon' op de luchthaven van Milaan-Malpensa (pagina 78).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers om internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ('Centro di primo soccorso e accoglienza', CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen voor verzoekers zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza"). Dit netwerk wordt aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Tweedelijnsopvang bestond uit de

structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem (“Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato”).

Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde “Salvini-decreet”, dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkte de toegang tot het SPRAR-netwerk dat werd omgedoopt tot SIPROIMI (“Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati”) tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor verdween de verbinding tussen beide netwerken en werden het de facto parallelle systemen.

Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI werd vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI (“Sistema di accoglienza e integrazione”, een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigden van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen (“In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity”).

Het rapport van “Swiss Refugee Council” van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARAcentra achteruit gingen ten gevolge van het “Salvini-decreet” (“The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato”, pagina 44).

Volgens de Italiaanse wetgeving dienen de materiële opvangvoorzieningen en de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij een decreet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te worden vastgesteld om zo een uniform niveau van opvang op het hele grondgebied te waarborgen, rekening houdende met de bijzonderheden van elk type van opvang. Het opvangdecreet voorziet in de controle van de opvangcentra door de prefecturale diensten, via de sociale diensten van de gemeenten. Op 24.02.2021 werd een nieuw decreet tot goedkeuring van de bestekken voor aanbestedingen (“capitolato d'appalto”) voor het verstrekken van opvang en voorzieningen aangenomen. In de nieuwe bestekken voor de aanbestedingen werden de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden opgetrokken van 21 euro tot 28 euro (“According to the new tender specification schemes (...) the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one”, pagina 120). Het AIDA-rapport beoordeelt deze voorwaarden als ontoereikend om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet en ziet hierin bevestigd dat weinig of geen belangstelling bestaat voor het bevorderen van meer kwalitatieve, kleinschalige opvangvoorzieningen.

Het AIDA-rapport stelt verder dat de voorzieningen in de CARA- en CAS-centra niet het niveau benaderen van die in kleinere centra of het SAI, maar geeft tevens aan dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de omvang van de structuur, de capaciteit en van het beheer (“Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre”, pagina 138). Wat de CAS-centra betreft hangt volgens het AIDA-rapport het functioneren in grote mate af van de afspraken met de bevoegde instanties en het professionalisme van de betrokken organisaties (“The functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved”, pagina 138).

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat niet dient te worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en derhalve van een overdracht dient te worden afgezien.

Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2021 78.001 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 79.938 eind 2020 ('At the end of 2021, the total number of asylum seekers and beneficiaries of international protection accommodated was 78,001 (including those in SAI)', pagina 128).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet ('It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request, pagina 79).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 122).

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg ('Beneficiaries are entitled to the same treatment as Italian citizens with regard to employment, selfemployment, registration with professional associations, professional training, including refresher courses, on-the-job training and services provided by employment centres', pagina 218). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een

De betrokkene verklaart een goede gezondheid te hebben. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Italiaanse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. De betrokkene is een in 1999 geboren vrouw die verklaart dat haar gezondheid oké is. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Italië en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 3, lid 2, 17 en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

“Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer [A.K.] voor overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen gedeeltelijk de rapporten: “AIDA - Asylum Information Database - Country report: Italy - 2020 Update”, laatste update op 20.05.2022”, “Reception Conditions in Italy” en “Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie” van “Swiss Refugee Council”, “Mutual Trust is still not enough” van “Danish Refugee Council” en “Swiss Refugee Council” gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar heeft ook geen rekening gehouden met recente informatie die echter op systematische tekortkomingen in het ontvangsysteem van asielzoekers in Italië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd. Talrijke openbare verslagen stellen vast de systematische tekortkomingen in het ontvangsysteem van asielzoekers in Italië.

Als inleidende opmerking uit het rapport 2017/2018 van Amnesty International blijkt dat Italië overspoeld werd door de massale aankomst van migranten. Die aankomst heeft een impact op de opvangvoorwaarden die niet voldoen aan verzoeker van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en die in 2017/2018 niet zijn verbeterd. “Près de 16 000 mineurs non accompagnés ont rejoint l’Italie parla mer. Une nouvelle loi visant à renforcer leur protection a été adoptée en avril. Elle portait sur l’accès aux services et mettait en place des garanties contre les expulsions. Cependant, les autorités peinaient toujours à accueillir les mineurs isolés dans le respect des normes internationales. Sur les quelque 35 000 demandeurs d’asile qui devaient être transférés vers d’autres pays de l’UE au titre du programme européen de relocalisation, seuls 11 464 avaient quitté l’Italie à la fin de l’année, tandis que le transfert de 698 autres était imminent. À la fin de l’année, près de 130 000 personnes avaient demandé l’asile en Italie, contre près de 122 000 en 2016, soit une augmentation de 6 %. Au cours de l’année, 40 % des demandeurs ont obtenu une forme de protection en première instance. En avril, un texte de loi visant à accélérer les procédures d’asile et à lutter contre l’immigration clandestine a été adopté. Il prévoyait notamment une réduction des garanties procédurales pour les recours formés contre des rejets de demandes d’asile. En août, les autorités ont expulsé de force des centaines de personnes, dont de nombreux enfants, d’un bâtiment du centre de Rome. Beaucoup avaient le statut de réfugié et vivaient et travaillaient dans la région depuis plusieurs années. Comme les autorités ne leur ont pas proposé de solutions de relogement satisfaisantes, des dizaines de personnes ont dormi dehors pendant des jours, avant d’être violemment chassées par des policiers en tenue antiémeutes qui ont utilisé des canons à eau et des matraques, faisant plusieurs blessés. Certaines familles ont finalement été relogées temporairement à l’extérieur de Rome” (beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2018/europe-et-asie-centrale/article/italie>).

Italië heeft andere Europese landen om solidariteit gevraagd, maar zonder succes :

- “Calls in early May for EU states to help relocate asylum seekers from Italy have largely been ignored. The European Commission had appealed for national capitals to help Italy, after some 1,400 people arrived on the Italian island of Lampedusa.

"Discussions are still ongoing, and we encourage member states to show solidarity and participate in relocation efforts, " a European Commission spokesperson said on Friday (4 June), via email.

Ireland was the first to step forward, offering to take in 10 people on 20 May.

Now Lithuania has agreed to take in 10 as well, while Luxembourg has also expressed willingness to help. It is unclear how many the Grand Duchy will take.

In a tweet, Lithuania's prime minister Ingrida Šimonytė linked her decision to "an increased illegal migration via Belarus. "

The unwillingness by EU states to help out Rome may be due, in part, to the Covid-19 pandemic.

But it is also political, given past efforts to relocate asylum seekers have been met with resistance.

The overall figures, and lack of solidarity with Italy, does not bode well for Greece and Malta either, amid speculation more will arrive there over the summer months. Between January and April of this year, the total number of crossings on the Western Mediterranean route more than doubled, to 11,600.

The United Nations commissioner for refugees, Filippo Grandi, recently described the figures as manageable for member states.

"What we need is a more predictable, more efficient, state-led mechanism to rescue people at sea, " he said, last month. It is a call likely to be ignored.

Many are also likely to have been returned to Libya. Its coast guard, in part financed by the European Union, intercepted over 10,300 people last year.

Almost 500 were returned in the span of six days in late May, alone.

Meanwhile, the arrivals for the entire Mediterranean is closer to 30,000, according to UN numbers.

Another 800 have died in the attempt so far this year, says the International Organization for Migration.

Now Italy's prime minister, Mario Draghi, is piling extra pressure on the Libyans to prevent departures.

Last week, he met with Libya's national unity government prime minister Abdulhamid Dabaiba in Rome.

"Italy will continue to do its part in terms of resources and training capacities, but determined and rapid EU action is needed," he said, noting Libya also needs to respect the rights of refugees.

Draghi had managed to get the issue of migration back onto the agenda at the next EU summit in June.

The lack of solidarity with Italy also does not bode well for EU-level initiatives.

Among them is a European Commission plan to better coordinate disembarkation and relocation of arriving asylum seekers.

"We need a temporary arrangement to deal with the situation before we have the pact (asylum and migration reforms) adopted," said EU home affairs commissioner, Ylva Johansson, in May" (EL) Observer, "EU states abandon Italy on relocating asylum seekers", 12 juli 2021, beschikbaar op: <https://euobserver.com/migration/152051>).

- "After more than 2,000 migrants arrived in May on Lampedusa, the government in Rome has stepped up its continual call to other EU states to help ease the burden and take in migrants to their states.

The Italian state broadcaster Rai reported on Tuesday that Lampedusa's mayor, Salvatore (Toto) Martello had asked for talks with Italy's Prime Minister Mario Draghi. Rai added that in the last two days about 40 migrants had also landed on the south coast of another large Italian island, Sardinia.

AdnKronos added that Martello wanted to try and get a change in migration policy. "Migrant arrivals on Lampedusa are not something new," he told adnkronos. "The point is that we continue to try and manage the reception as a kind of continual emergency. What is needed is a totally different approach" (InfoMigrants, "Hundreds more migrants arrive in Lampedusa", 16 juni 2021, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/en/post/32988/hundreds-more-migrants-arrive-in-lampedusa>).

Er zij ook aan herinnerd dat dit jaar miljoenen Oekraïense vluchtelingen in Europa zijn aangekomen en dat deze extra druk op het Italiaanse opvangsysteem, dat al op instorten staat – zoals uit bovenstaande documenten blijkt – de situatie alleen maar erger zal maken. Vooral omdat de Italiaanse regering, zoals zoveel andere, Oekraïense asielzoekers bevoordeelt boven andere asielzoekers.

Ten eerste wat de toegang tot de asielprocedurebetreft, wijzen verschillende rapporten naar de frequent moeilijkheden die de asielzoekers ontmoeten om hun asielaanvraag te registreren, en bijgevolg toegang krijgen tot opvangvoorzieningen.

Volgens het verslag "AIDA - Asylum Information Database - Country report: Italy - 2020 Update", laatste update op 20.05.2022" (beschikbaar op: <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-IT-2020update.pdf>): "The Ministry of Interior Circular of 14 January 2019 specified that Dublin returnees who had already applied for asylum prior to leaving Italy should be transferred by the competent Prefecture from the airport of arrival to the province where their application was lodged. If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained. The circular does not clarify how the prefectures should facilitate the transfer of the asylum seeker. This circumstance may externally expose the Dublin returnee to face, on its own, the obstacles placed in front of some Questura for the access to the asylum procedure. especially in the absence of a domicile, (pp. 77-78).

"Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers have only few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, adding further obstacles to reach the competent Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.

In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order.

In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (*irreperibile*). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been concluded, the new application will be considered a Subsequent Application.

In "take back" cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission, if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the notification procedure (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (*irreperibile*), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura" (pp. 79-80).

Volgens een UNHCR-rapport moeten asielzoekers, ook de "dublinees", verschillende weken wachten voordat zij hun verzoek om internationale bescherming kunnen laten registreren, hetgeen de doeltreffendheid van de opvang in deze periode ondermijnt. Het verslag bekritiseert ook de toegang tot asiel in sommige Italiaanse provincies, waar de registratie van de aanvraag afhankelijk is van de woonplaats: "There continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questura), where a proof of residence (*domicilio*) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law" (UNHCR, Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy, p. 6, <http://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspects-refugee-protection-italy.html>).

Het OSAR-verslag komt tot dezelfde conclusie: "The situation of transferred asylum seekers depends on the status of their procedure: If the person did not ask for asylum in Italy before, they will be able to apply for asylum on arrival at the border police. The same procedure applies as for newly arrived asylum seekers. If they do not ask for asylum at the airport and do not have a legal status (e.g. visa), they will be issued an expulsion order and - depending on availability - brought to a CPR. If the person has asked for asylum in Italy before, their situation depends on the status of their asylum procedure: the key factor is whether they have already been interviewed on the grounds for asylum:

- If the person has left the reception centre without prior notification and was not invited to an interview with the Territorial Commission or did not show up to the interview before leaving the country, their procedure will have been suspended by the Territorial Commission for a maximum of 12 months on the basis that the person is unreachable (*irreperibile*).
- In case the person returns during these 12 months, the asylum procedure can be reopened.
- If the person returns after 12 months have passed, the asylum procedure is declared terminated. It cannot be reopened, but the person can file a subsequent application if new elements regarding their personal circumstances or the situation in the country of origin are brought forward.
- If the interview on the grounds for asylum has already taken place and the application was rejected (even in absentia), the situation depends on the deadline to appeal. If the deadline has not yet expired, it is possible to lodge an appeal. After the deadline has expired, the person may be issued an expulsion order on their return and may be placed in a CPR. Since the new notification procedure was introduced in August 2018, this can happen even if the applicant had not been notified of the decision. Because in this case the applicant is deemed unreachable (*irreperibile*). The Territorial Commission then notifies the applicant of the decision by sending it to the responsible Questura. This notification is deemed to be complete within 20 days of sending the decision to the Questura. A subsequent application is possible if new elements are brought forward".

In the context of the Dublin Returnee Monitoring Project (DRMP92), the Swiss Refugee Council was informed about several cases in which asylum seekers were issued with an expulsion order (example in the Annex), without having been given proper access to the asylum procedure. As no translation was available at the airport, they were asked to sign the expulsion order with the incentive that they would be able to go back to the transferring state if they signed the paper. An asylum application is considered a subsequent application (*domandareiterata*) if it is made after a final decision had been taken in a previous asylum procedure, if the previous application has been explicitly withdrawn, or if the previous procedure

had been terminated due to the expiry of the 12 months of suspension. It should be pointed out that the possibility of obtaining suspensive effect in appeals against the rejection of subsequent applications was abolished in 2018. At the same time, Articles 7 and 29-bis of Legislative Decree 25/2008, as amended by the Salvini Decree, now state that when a subsequent application is made after a person is served with an expulsion order, the application is to be considered inadmissible because it was submitted for the sole purpose of delaying or preventing the enforcement of the measure itself. This has led to subsequent applications being automatically dismissed not only by Territorial Commissions but also directly by Questura. This effectively blocks access to the asylum procedure for Dublin I, returnees whose asylum application in Italy has already been decided negatively. The status of the asylum procedure in Italy for asylum seekers who could be transferred to Italy under the Dublin Regulation should be taken into account by Member States' authorities when deciding on the (legality of such a) transfer of this person to Italy" (OSAR, "Reception conditions in Italy", Update 21.01.2020, pp.29-30).

Zoals uit deze passages blijkt, houden deze moeilijkheden niet alleen verband met de duur van de procedure, maar ook met de eis van sommige Questura om een bewijs van woonplaats in te dienen, dat voor asielzoekers echter vrijwel onmogelijk te verkrijgen is.

Volgens de UNHCR: "Reportedly, authorities in various Italian regions request evidence of a residence address in order to allow asylum-seekers to lodge a claim, hindering effective access to asylum procedures" (UNHCR, "Fact Sheet - Italy - October 2019", disponibile sur: <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72439>).

Uit al deze verslagen blijkt dat de procedure arbitrair en onrechtvaardig is: "Although the chaotic scenes at the Questura that were so common in 2015 and 2016, have been replaced by a more orderly implementation of the asylum procedure, there are still considerable administrative obstacles which can even lead to an expulsion order, without the asylum application ever being assessed on its merits. A «wrong» statement or an unticked box on the foglionotizie can lead to an expulsion order. The access to the asylum procedure for people arriving via the central Mediterranean seems to work better - apart from the problems described regarding the lack of information and translation of the foglionotizie - than if a person wants to apply for asylum at a Questura within the country. If an asylum seeker has difficulties in accessing the asylum procedure, this will automatically lead to this person also encountering problems in accessing accommodation and healthcare and other services connected to the asylum procedure" (OSAR, "Reception conditions in Italy", Update 21.01.2020, pp.28-29).

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat de tegenpartij rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Gelet op de problemen inzake de toegang tot de asielprocedure, was de tegenpartij verplicht de voorwaarden voor toegang tot de procedure voor de verzoeker in geval van terugkeer te waarborgen. De tegenpartij legt niet uit waarom verzoeker niet zelf zou worden geconfronteerd met de problemen die in de verschillende rapporten aan de orde worden gesteld.

Ten tweede, anders dan wat de tegenpartij stelt, bestaat er een reëel risico dat verzoeker in geval van terugkeer moeilijkheden ondervindt om een asielverzoek in te dienen en bijgevolg om toegang te krijgen tot het opvangstelsel.

Ook het International Rescue Committee maakt melding van een slechte behandeling van asielzoekers die in moeilijkheden verkeren: "Italy faces a multitude of challenges as it responds to the needs of refugees and migrants who have landed on its shores. The asylum process is long and drawn out. While asylum seekers wait, they live in reception centers scattered across Italy.

The quality of care and services offered at these centers varies significantly, with some offering a holistic approach and others struggling with limited hot water, scarce food, run-down infrastructure and no support.

The majority of refugees have experienced trauma on their journey to Italy. Their typical routes—from various regions of North Africa, through Libya and across the Mediterranean Sea—are dangerous and they face sexual abuse and other exploitative behavior. Of particular concern are children traveling alone—an estimated 4,700 of them arriving in Italy by sea in 2020. Many of these children face ongoing difficulties with safety and integration as they transition to adulthood.

Access to accurate information about rights and available services available is hard to come by. Unscrupulous smugglers dupe refugees with promises of a better life in Europe, but few if any find such promises realized. Even those who gain asylum in Italy find few resources to help them integrate into their new communities. This is compounded by Italy being an international hub and hotspot for human trafficking." (IRC, "Arrival in Europe, Italy", bereikt op 25 november 2022, beschikbaar op: <https://www.rescue.org/country/italy#what-is-the-current-situation-in-italy>).

De slechte omstandigheden in de centra worden ook toegelicht in het OSAR-verslag van januari 2020: "Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. This situation has not improved in recent years. On the contrary, the conditions in the CAS has

deteriorated further as the tender specifications are now based on the new *Capitolato*, which was published together with the *Salvini Decree* in 2018. Reports on the recruitment of victims of human trafficking, sexual abuse and rape of women 128 show that there is a lack of supervision in CAS, and that these centres do not cater to the particular needs of vulnerable asylum seekers" (p. 39).

Het geactualiseerde OSAR-verslag laat dezelfde tekortkomingen in het opvangsysteem zien: « The *Salvini Decree* drastically cut funding for reception centres. As a result, accommodation centres have had to close and the services reduced in centres that are still open. *Luciana Lamorgese's* Legislative Decree (decretolegge) 130/2020 from 21 October 2020, confirmed by Legislation (legge) 173/2020 from 18 December 2020, revoked many of the re- strictions imposed during the *Salvini* era. *Lamorgese* amended the terms for the tendering process for C/AS centres (*strutturetemporanee*) to provide them with a more secure finan- cial basis. In addition, asylum seekers are again allowed to access the second- linerecep- tion system SAI, at least in theory. The integration services offered in these centres distin- guish between people with protection status and people whose applications are being processed. However, these two improvements should be treated with caution. We have to wait and see what impact they have. So far, the changes only exist on paper, and there have been no noticeable realimprovements." (OSAR, "Reception conditions in Italy : Latest developments", 10 juni 2021, p. 5, beschikbaar op :

<https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user>

[upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/210610_Update_Italien_2_en.pdf](https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/210610_Update_Italien_2_en.pdf))

Volgens het AIDA-rapport van 2022: « Following the *Tarakhel v. Switzerland* ruling, in practice the guarantees requested were ensured mainly to families and vulnerable cases through a list of dedicated places in the *Sprar/Siproimi* system (see *Types of Accommodation*), communicated since June 2015 to other countries' Dublin Units. Following the 2020 reform of the reception system, Dublin returnees as asylum seekers could have again access to second-line reception SPRAR, now renamed SAI. However, in an answer (March 2021) to the public access request sent by ASGI, the Dublin Unit replied that "in the reception system there are no places reserved for Dubliners returning from other Member States, who are included in the reception system, regulated by legislative decree no. 142/2015". In practice, Dublin returnees face the same problems as other asylum seekers in Italy in accessing the asylum procedure and housing in SAI. (...) It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request. In fact, due to their first departure and according to the rules provided for the *Withdrawal of Reception Conditions*, the Prefecture could deny them access to the reception system. In January 2020, the Swiss Refugee Council published an update about their monitoring of the situation on reception conditions in Italy, also in relation to Dublin returnees, that generally confirms the findings of their previous monitoring. They further reported that in Italy until now there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system." (pp. 78-79)

Ten derde, wat de gezondheidszorg betreft, blijkt uit het OSAR-rapport dat: "The CJEU stated that it is not enough to merely consider the consequences of physically transporting the person concerned from one Member State to another, but all the significant and permanent consequences that might arise from the transfer must be taken into consideration. According to the RCD, Member States have to ensure that asylum seekers receive the necessary health care including, at the very least, emergency care and fast treatment of illness (Article 17/19 RCD). The QD provides that recognised refugees and beneficiaries of subsidiary protection are eligible for the same access to health care as nationals, including the treatment of mental disorders (Article 30 (1) and (2)). Furthermore, according to the RCD, Member States have to provide asylum seekers with information on any established benefits and organisations that might be able to help with access to health care (Article 5 (1) RCD). The QD stipulates that as soon as possible after international protection status has been granted, beneficiaries must be provided with access to information, in a language that they understand or can be reasonably expected to understand, on their rights and obligations relating to their status (Article 22 QD). Furthermore, according to Article 17 (4) RCD, Member States may only require applicants to cover the cost of medical treatment if they have sufficient resources. On the face of it, emergency care seems to be generally available to asylum seekers and beneficiaries of international protection in Italy. However, in practice there are several reasons why it is sometimes impossible for asylum seekers and beneficiaries of international protection to access the healthcare they need. First of all, due to a lack of information on their rights to access health care and on the procedure leading to registration with the Italian national health system SSN, people that are entitled to register with the SSN often do not make use of this possibility. In some Italian regions, the conditions for registration cannot be fulfilled if people lack proof that they are registered with the civil registry of the municipality (due to the implementation of the *Salvini Decree*) or are homeless and can for that reason not provide the SSN with an address at which they are registered. In other regions, eligibility for the SSN ends a year after the asylum seeker has lodged his/her application. Others, still, do not have a tax number and can for that reason not register with the SSN. For those who have registered, the obligation to

contribute towards the costs of the rendered health services and toward the cost of the medications (in the form of a so-called «ticket») prevents effective access to health care, as even the smallest financial amount to be paid can constitute an unsurmountable hurdle for asylum seekers and beneficiaries of international protection, due to their precarious economic situation. Whereas asylum seekers in few Italian regions are given a special exemption code with which they are exempted from making this contribution, in most regions there is either ambiguity with regard to the eligibility for exemption (for example, because they are not registered as unemployed due to the fact that in most cases they have not worked yet in Italy) or they are downright refused an exemption. Notwithstanding the fact that several courts have ruled against the exclusion of asylum seekers and beneficiaries of international protection from existing exemptions for which Italian citizens are eligible, a discriminatory practice continues to exist. Particularly in relation to the treatment of mentally ill people, Italy does not comply with the requirements of the RCD and the QD. Due to the reduction of qualified personnel in the first-line reception centres that function under the new *Capitolato*, asylum seekers' vulnerabilities are often not identified, and they are therefore not referred to specialized NGOs or medical personnel. In the second-line reception conditions, there is a serious lack of places for people with mental or physical illness, and these places are not suitable for people with mental issues that need to be treated in closed facilities. The SIPROIMI are not mental health institutions, and therefore refuse beneficiaries of protection with serious mental health problems, so that these people fall through the cracks of the reception system. The above shows that the provisions in the RCD and QD with regard to access to healthcare are not complied with in Italy. Access to adequate healthcare is not guaranteed, and is especially problematic for people with mental health issues. This does not only lead to an infringement of the relevant provisions of EU asylum law, but also leads to an infringement of Article 3 ECHR, as access to (mental) healthcare is paramount if asylum seekers and beneficiaries of international protections are to lead a humane and dignified life in Italy" (pp. 102-104). Dit gebrek aan daadwerkelijke toegang tot medische zorg is bevestigd door uw Raad: "Uit het voorgaande blijkt prima facie dat de gemachtigde erkent dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van het beschermingsverzoek bij Dublin-terugkeerders en dat de registratie van het beschermingsverzoek samenhangt met toegang tot de gezondheidszorg. Er blijkt prima facie dat het niet is uitgesloten dat tussen het ogenblik van het doen van het beschermingsverzoek en de registratie ervan een termijn ligt die varieert van een week tot meer dan zes maanden. De Raad stelt prima facie bijgevolg vast dat indien men een dringende medische opvolging behoeft, anders dan degene die valt onder de spoedgevallen, dit potentieel maanden kan duren vooraleer men daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige medische zorgen" (RvV - arrest n°. 215.169 van 15 januari 2019).

Ten vierde worden asielzoekers voortdurend het slachtoffer van racistische en xénophobe aanvallen. "particularly concerned about the increase in xenophobic attacks targeting refugees, asylum-seekers, and migrants in recent years, with numerous verbal and physical abuses having been reported throughout Italy. Furthermore, racist language and narratives, amounting in certain instances to hate speech, have proliferated in the public discourse. Lack of coherent data collection mechanisms hinders a comprehensive analysis of the extent of this phenomenon. While efforts were undertaken by the Italian Government with the adoption of a dedicated National Action Plan against Racism, Xenophobia and Intolerance in 2015, limited human and financial resources allocated to its implementation undermine its overall effectiveness. Furthermore, Italy has not implemented the accepted UPR recommendation No. 145.87 to strengthen the independence and resources of the National Office against Racial Discrimination (UNAR), thus affecting its capacity to effectively counter discrimination and assist victims in accessing justice and redress" (UNHCR, "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights Compilation Report - Universal Periodic Review: 3rd Cycle, 34th Session : Italy", 2019, beschikbaar op:

<https://www.refworld.org/country,, UNHCR,, ITA.,5dee6cbe7,0.html>).

In dezelfde zin: "Italy: Salvini is out, but migrants still endure his policies The outgoing interior minister closed Italy's refugee camps and its ports. But even with Matteo Salvini out of government, asylum-seekers are still trapped in a cycle of homelessness, harassment and frustration. "We have to be careful — we've been hindered by the police a dozen times," says Marlene Micheloni. She explains that while they can't arrest volunteers for handing out food, they have tried their best to intimidate them out of doing so. The 64-year-old, an active member of the largecharitable group Baobab Experience, explains how they have to collect the blankets distributed to the group of 40 or so refugees who sleep behind Rome's Tiburtina Station every morning. If they don't, officers patrolling the station will confiscate them. At one point, Baobab had a camp fully staffed with volunteers set up near the station. There, they prepared full breakfasts, lunches and dinners for asylum-seekers, offered Italian courses, organized cultural outings and provided assistance navigating social services and the legal system for the thousands of refugees who passed through Rome. Even though far-right Interior Minister Salvini may now be on his way out, the impact of his antiimmigrant, nationalist policies on the lives of migrants are likely to long outlive his one-

year tenure. After taking office in June 2018, Salvini set about cutting off access to social programs and dismantling Italy's official refugee camps. Baobab's makeshift shelters were some of the first to be cleared. Officials have now put a tall metal fence around the empty lot near the station. It guards weeds, while the people who once lived there are forced to shelter under the limited protection offered by the train station outbuildings. Vicious circle Micheloni is part of a rotating group of unpaid volunteers who are keeping Baobab going, in spite of these many setbacks. Some of them get up at 6 a.m. to prepare breakfast for the asylum-seekers, later driving them to job interviews, helping them with their paperwork, and, in the evening, cooking dinner for about 100 people. There's an intense sense of trust and camaraderie between the community organizers and the refugees, and none of the condescension that can often characterize official interactions or the attitude of the Italian media, which left-leaning Romans say often takes an antiimmigrant stance. Migrants in the group living behind Tiburtina are mostly from West Africa, but also come from the Middle East and elsewhere. By and large, they are grateful for Baobab's help, but they are also frustrated — at a closed Italian society, a lack of a foreseeable future, a government that seems determined to make them someone else's problem and journalists, too, for making them an object of pity. "Italy is not open," says HadimNyassi, 21, from Gambia, who has been back in Italy for about 10 months. "They don't want us here. I went to the Netherlands, and then Germany. But then I was sent back here. We can't work. We can't live anywhere. But we also can't leave." He describes settling into life in the Netherlands, only to be sent back to Rome when his temporary residency ran out. Nearly one-third of Italians see immigration as top issue In June, the Interior Ministry published data showing that the number of asylum-seekers being sent back to Italy from other EU nations has tripled in five years. In 2014, about 2,500 refugees were sent back, compared to 6,500 last year, for a total of 24,000 people between 2013 and 2018. It appears the willingness of northern European countries to shoulder a more substantial part of the refugee wave, a policy espoused by Germany in particular in 2015, is slowly coming to an end. This is part of the reason why despite Italy's economic struggles, as well as longer-standing issues like corruption and organized crime, a recent survey carried out by the European Union found that 32% of Italians believe that immigration is the most pressing problem plaguing the country. That could account for part of the previous administration's drive to send away refugees and close Italy's ports to refugee rescue ships. "We just exist. We're restless. Some guys here are starting to get frustrated that they will never be able to support a family, living like this. I'm not there yet, I just want some kind of future," says Nyassi. Others in the group, who do not wish to be named, echo the same sentiments. Though they are sometimes able to find short-term work with Baobab's help, they have begun to feel trapped in a labyrinth of official disinterest, bureaucratic hurdles, flagrant xenophobia and police harassment. And volunteers can only assist so much when pushback is occurring at every level of civil society. In some parts of Italian society, a certain element of cognitive dissonance is at play. Many who have supported Salvini and his far-right League party will not espouse openly racist views, and often display kindness and generosity to migrants they meet without seeming to connect the dots between the party they voted for and why the refugees in their neighborhood have such hard lives. Micheloni says she is still very concerned that "35-40% of people are still supporting fascists like Salvini." This is especially worrying for many in Italy who care about the treatment of refugees because although the League is out of government now, if the new coalition government falls, the party could do well in a new election. And even if that does not come to pass, Micheloni points out that the current administration is filled with lawmakers who either approve of Salvini's policies or at least will not move to repeal them. "We will fight to educate people, in the streets, in the bars, in sports centers, etc. We need to encourage people to use their right to protest and nonviolence, which is essential to combating neo-fascism" (DW, "Italy: Salvini is out, but migrants still endure his policies", 1 september 2019, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/italy-salvini-is-out-but-migrants-still-endure-his-policies/a-5Q229057>).

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de

bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Italiaanse overheden en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Italië op 20 april 2021 naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat Italië instemde met het terugnameverzoek op grond van voormelde bepaling van de Dublin III-verordening. Verweerder gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Italië. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Italië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit concreet op basis van de bevindingen in de gehanteerde rapporten. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker prima facie op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet wordt aanvaard, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden overdrachtsbesluit ten grondslag liggen en hij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.5. Verzoeker betoogt dat een verwijdering naar Italië wel degelijk een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, en dat om deze reden België zich op grond van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening bevoegd had moeten verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij is van mening dat verweerder niet is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding en verkeerde conclusies heeft getrokken uit het voorliggende feitenmateriaal.

2.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoonbaar dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.7. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.8. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Italië deze artikelen niet worden geschonden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij in Italië geen rechten had en er niet genoeg onderdak is, maar merkt op dat verzoeker zijn verklaring dat hij in Italië geen rechten had niet nader duidt

en dat hij verder zelf aangaf dat hij te kort in Italië verbleef om te situatie te kunnen beoordelen. Verweerder steunde zich verder bij zijn beoordeling op meerdere arresten van het EHRM met betrekking tot Italië en de volgende rapporten:

- het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2021 Update", bijgewerkt tot 20 mei 2022, verder AIDA-rapport genoemd;
- het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("*Mutual Trust is still not enough*") van 12 december 2018;
- twee rapporten van "Swiss Refugee Council" (OSAR), met name "*Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie*" van 8 mei 2019 en "*Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy*" van 21 januari 2020.

2.3.9. Verweerder schetst in eerste instantie de situatie op het vlak van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in Italië, waarbij hij rekening houdt met de problemen die verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders op dit vlak kunnen ondervinden. Hij stelt vast dat deze problemen reeds langer bestaan en reeds werden gedocumenteerd in eerdere rapporten, en dat niettemin het EHRM in zijn arrest van 7 juni 2018 in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland niet oordeelde dat de algemene toestand in Italië overdrachten aan dit land in de weg staat. Daarenboven wijst hij erop dat, specifiek wat verzoeker betreft, Italië op 27 oktober 2022 instemde met het terugnameverzoek met toepassing van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening, waarbij zij verzochten om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Milaan Malpensa. Hij oordeelt als volgt: "*De betrokkene diende reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië in, werd derhalve reeds als verzoeker geregistreerd en kreeg reeds toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties opnieuw de fasen van aanmelding en formele registratie zal dienen te doorlopen en dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.*" Verweerder hield er nog rekening mee dat, volgens informatie van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, aan Italië overgedragen personen die reeds internationale bescherming vroegen in dit land door de bevoegde diensten van de prefecturen zullen worden overgebracht van de luchthaven van aankomst naar de provincie waar het verzoek werd ingediend. Verweerder erkent dat niet wordt uitgelegd hoe deze overdracht concreet dient te worden gefaciliteerd en dit een potentieel obstakel kan vormen wat de toegang tot de procedure betreft gezien de meeste overdrachten volgen op stilzwijgende akkoorden via de luchthavens van Rome of Milaan. Hij wijst er evenwel op dat verzoeker internationale bescherming vroeg in Cremona, een stad in de gelijknamige Noord-Italiaanse provincie en dat verzoeker op vraag van Italië wordt overgedragen via de luchthaven van Milaan, dat op een honderdtal kilometer ligt van Cremona. Verweerder stelt dat de terugkeer naar de plaats waar de procedure werd aangevat en opvang werd verstrekt niet onoverkomelijk kan worden geacht, te meer nu volgens het AIDA-rapport onder meer op de luchthaven van Milaan-Malpensa bijstand wordt verleend door een coöperatieve organisatie.

2.3.10. Wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wijst verzoeker erop dat uit de verschillende rapporten naar voor komt dat er regelmatig moeilijkheden zijn voor asielzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te laten registreren. Volgens verzoeker zijn er problemen met de duur van deze registratie alsook vereisen sommige Questura een bewijs van woonplaats voor de registratie, wat voor asielzoekers vrijwel onmogelijk zou zijn te verkrijgen.

Verweerder hield evenwel rekening met deze door verzoeker aangehaalde problemen bij de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in Italië. Hij heeft concreet toegelicht waarom deze problemen volgens hem niet toelaten te besluiten dat alle overdrachten aan Italië dienen te worden opgeschort alsook waarom volgens hem in het specifieke geval van verzoeker niet blijkt dat deze problemen specifiek spelen, met name nu verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds werd geregistreerd in Italië en hij er reeds toegang had tot de procedure. Verweerder geeft aan dat er geen aanwijzingen voorliggen dat verzoeker zijn procedure voor internationale bescherming niet kan verderzetten. Hij zag ook geen onoverkomelijke problemen voor verzoeker om zich van de luchthaven van aankomst, Milaan Malpensa, te begeven naar Cremona, waar hij de procedure voor internationale bescherming aanvatte, nu dit slechts een afstand van ongeveer 100 km betreft. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven.

In dit verband wordt ook benadrukt dat, zoals verweerder correct stelt in het bestreden overdrachtsbesluit, de Italiaanse overheden het verzoek tot terugname hebben aanvaard op grond van artikel 18, lid 1, b van

de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: [...] b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Lid 2 van dit artikel stelt vervolgens: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Met hun antwoord hebben de Italiaanse autoriteiten bevestigd dat verzoeker bij hen reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat bovendien nog in behandeling is. Overeenkomstig artikel 18, lid 2 van de Dublin III-verordening zullen zij dit verzoek verder behandelen na overdracht van verzoeker. Verzoeker weerlegt prima facie de voormelde beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit niet dat niet blijkt dat de aangehaalde problemen met betrekking tot de registratie van een verzoek om internationale bescherming in het specifieke geval van verzoeker relevant zijn. Gelet op de besproken motivering van het bestreden overdrachtsbesluit is verzoekers kritiek als zou verweerder de ter zake relevante informatie uit het beschikbare bronnenmateriaal niet in rekening hebben gebracht, geen rekening hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie of onterecht niet hebben uitgelegd waarom hij niet zou worden geconfronteerd met de problemen die in de verschillende rapporten aan de orde worden gesteld, weinig ernstig te noemen. Evenmin kan hij dienstig aanvoeren dat niet blijkt dat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming bij een terugkeer niet is gewaarborgd, waar verzoeker net nog een procedure hangende heeft in Italië waarvan de behandeling zal worden verdergezet na zijn terugkeer naar Italië. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter hernemen van de bevindingen uit de beschikbare rapporten, bevindingen die verweerder evenwel mee in rekening heeft gebracht, zonder dat hij concreet aantoont dat verweerder op basis van deze bevindingen in zijn concrete geval op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.11. Verweerder motiveert in het bestreden overdrachtsbesluit vervolgens, aan de hand van informatie van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat aan Italië overgedragen personen onder dezelfde voorwaarden als andere verzoekers om internationale bescherming toegang krijgen tot de opvangstructuren. Verweerder gaat uitvoering in op het systeem en de omstandigheden op het vlak van opvang in Italië, waarbij eerstelijnsopvang wordt voorzien de collectieve CDA- en CARA-centra, aangevuld met plaatsen in de CAS-centra, en waarbij de tweedelijnsopvang meer kleinschalig is georganiseerd en actueel wordt voorzien in de SAI-structuur. Deze laatste structuur staat, volgens een circulaire van de Italiaanse instanties van 8 februari 2021, opnieuw open voor verzoekers om internationale bescherming, wat een breuk is met het vorige beleid. Verweerder wijst er op dat de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij decreet worden vastgesteld om een zo uniform mogelijk niveau van opvang op het gehele grondgebied te waarborgen, rekening houdend met de bijzonderheden van elk type van opvang. Er is ook voorzien in controle op de opvangcentra. Verweerder stelt ook vast dat in de nieuwe bestekken voor aanbestedingen de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden werden opgetrokken, al stelt het AIDA-rapport in dit verband dat deze niet toelaten om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet. Verweerder stelt vervolgens vast dat de CARA- en CAS-centra niet het niveau halen van de opvang die worden geboden in kleinere centra of het SAI, maar ook dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de opvang van de structuur, de capaciteit en het beheer. Verweerder erkent dat er op basis van de door hem geraadpleegde rapporten opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië, maar dat deze rapporten niet toelaten te besluiten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het bieden van opvang aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij merkt op dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Hij wijst andermaal op het arrest van het EHRM van 7 juni 2018 in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland. Hij houdt er nog rekening mee dat aan Italië overgedragen personen problemen kunnen ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien zij voor hun vertrek uit Italië al in een open opvangcentrum verbleven en dit verlieten zonder de bevoegde instantie van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Hij wijst er evenwel op dat de Italiaanse regelgeving op dit vlak in overeenstemming is met de Opvang- en Procedurerichtlijnen en een dergelijke maatregel nog niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij wijst erop dat de beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep.

2.3.12. Waar verzoeker erop wijst dat hij als gevolg van de moeilijkheden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming in Italië evenmin toegang zal krijgen tot het opvangsysteem in

dit land, volstaat de hierboven reeds gedane vaststelling dat verzoeker nog een procedure voor internationale bescherming hangende heeft in Italië waarvan de behandeling na zijn terugkeer zal worden verdergezet.

Verzoeker wijst verder op “*het rapport 2017/2018*” van Amnesty International waaruit volgens hem blijkt dat Italië werd overspoeld door de massale aankomst van migranten, wat een impact heeft op de opvangomstandigheden. Verzoeker verwijst aldus naar de situatie in Italië van enkele jaren geleden, terwijl verweerder zich, voor wat betreft de opvangsituatie in Italië, hoofdzakelijk heeft gesteund op het AIDA-rapport, dat werd bijgewerkt tot 20 mei 2022 en dat bijgevolg veel beter de actuele situatie in Italië weergeeft. Verweerder ziet op basis van de bevindingen in dit rapport geen systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Italië, beoordeling die verzoeker niet onderuit kan halen door te verwijzen naar een landenrapport dat enkel handelt over de situatie van enkele jaren geleden.

Met verwijzing naar enkele internetartikelen stelt verzoeker vervolgens dat Italië de andere Europese lidstaten om solidariteit heeft gevraagd, evenwel zonder succes. Nog herinnert verzoeker eraan dat er dit jaar ook miljoenen Oekraïense vluchtelingen in Europa zijn aangekomen en dit extra druk zet op het Italiaanse opvangsysteem. Hiermee toont verzoeker evenwel niet aan dat verweerder op basis van de bevindingen in het AIDA-rapport onterecht heeft besloten dat niet kan worden gesproken van systematische tekortkomingen op het vlak van de opvang- en onthaalvoorzieningen. Het AIDA-rapport houdt zo ook reeds rekening met de tijdelijke bescherming die ontheemden uit Oekraïne ook hebben gezocht in Italië. In dit rapport wordt er op gewezen dat, voor de opvang van ontheemden uit Oekraïne, bijkomende maatregelen op het vlak van opvang werden genomen, met name enerzijds wordt voorzien om het aantal plaatsen in het bestaande opvangsysteem te verhogen en anderzijds worden alternatieve vormen van opvang en economische steun voorzien (AIDA-rapport, p. 20). Het enkele gegeven dat Italië vraagt om solidariteit van de andere Europese lidstaten voor de aankomsten over zee en dat ook zij een deel van ontheemden uit Oekraïne opvangen, wijst nog niet op systematische tekortkomingen in de Italiaanse opvangvoorzieningen.

Verzoeker citeert verder passages uit een rapport van het International Rescue Committee van 25 november 2022, uit OSAR-verslagen van januari 2020 en 10 juni 2021 en uit het AIDA-rapport die volgens hem wijzen op slechte opvangomstandigheden en tekortkomingen in de opvangcentra. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan het zonder meer citeren van enkele passages uit de vermelde rapporten. Na grondige analyse van de informatie in de bij hem voorliggende rapporten zoals deze ook door verzoeker wordt aangehaald – waarbij wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de door verzoeker bijkomend aangehaalde rapporten wezenlijk nog nieuwe informatie aan het licht brengen – heeft verweerder erkend dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt bij bepaalde aspecten van de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming, maar zonder dat blijkt dat dient te worden besloten dat Italië algeheel in gebrek blijft in het bieden van opvang aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat er sprake is van systematische tekortkomingen. Verzoeker blijft volledig in gebreke enige concrete kritiek te formuleren gericht tegen de concrete vaststellingen aan de hand waarvan verweerder tot deze beoordeling is gekomen. Door het louter citeren van passages uit de aangehaalde rapporten toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van de hierin vervatte informatie onjuiste gevolgtrekkingen heeft gedaan of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad wijst ten slotte nog op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief onthaald werden door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, *M.T. t. Nederland*, nr. 45695/19).

2.3.13. Verzoeker citeert nog een passage uit een van de OSAR-rapporten die volgens hem wijst op een gebrek aan toegang tot medische zorg in Italië. In dit verband heeft verweerder er evenwel op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. Verzoeker betwist dit niet, zodat niet blijkt dat hij op dit punt een concrete grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan doen gelden. Hiervoor dient men immers concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (RvS 20 mei

2005, nr. 144.754). De Raad leest in de door verzoeker aangehaalde informatie, en in het AIDA-rapport waarvan kan worden aangenomen dat dit de meest recente informatie bevat die beschikbaar is, ook niet dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang kunnen tot medische zorgen. Er is wel sprake van praktische problemen die soms moeten worden overwonnen, maar hiermee blijkt nog niet dat er sprake is van systematische tekortkomingen die verhinderen dat nog verzoekers om internationale bescherming kunnen worden overgedragen aan Italië.

Wat het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad betreft, dient te worden aangestipt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn situatie kan worden gelijkgesteld met deze van de betrokken in het door hem aangehaalde arrest.

2.3.14. Ten slotte citeert verzoeker uit een standpunt van UNHCR uit 209 en een internetartikel van 2019 die moeten aantonen dat asielzoekers voortdurend het slachtoffer worden van racistische en xenofobe aanvallen. De Raad leest hierin dat er sprake is van een toename in racistische en xenofobe incidenten in de afgelopen jaren en dit over heel Italië. Evenwel is dit een probleem dat in meerdere lidstaten van de Europese Unie bestaat en waarmee nog niet blijkt dat Italië structureel tekortschiet in zijn behandeling van verzoekers om internationale bescherming.

2.3.15. De Raad merkt daarnaast op dat, zoals correct vastgesteld door verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit, uit het Dublin-interview niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van specifieke noden of een bijzonder kwetsbaarheid. Hij gaf aan geen gezondheidsproblemen te hebben. De Raad stelt vast dat er geen elementen zijn, die eigen zijn aan verzoekers persoonlijke toestand, die een overdracht naar Italië in de weg staan.

2.3.16. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoot, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Italië.

2.3.17. Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en anderzijds verzoeker ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Italië dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.3.18. Wat de aangevoerde schending van artikel 22 van de Dublin III-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat verzoeker niet duidt op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit deze artikelen zou hebben miskend. Artikel 22 van de Dublin III-verordening handelt bovendien over de procedures voor overnameverzoeken, terwijl in voorliggend geval sprake is van een terugnameverzoek. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.3.19. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende bepalingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat verweerder de door hem gebruikte rapporten slechts gedeeltelijk heeft gelezen of hij onterecht geen rekening hield met recente informatie die wel degelijk wijst op systematische tekortkomingen in de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en het opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming in Italië. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet op zorgvuldige wijze is gebeurd of dat enig relevant, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste

beoordelingsfout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

2.3.20. Het enig middel is niet ernstig, waardoor niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

I. CORNELIS